Maraş Katliamı'nın üzerinden 42 yıl geçti. Bu katliamda sorumluluğu bulunanlar ya hiç yargılanmadan "kurtuldular" ya da göstermelik dava dosyaları ile yargılanıp (!) beraat ettirildiler. Çünkü, Maraş Katliamı tasarlanırken birçok senaryo planı vardı. senaryonun en önemli parçası katliamcıların önce izole edilmesi, sonra bu izolasyon yardımı ile "suçsuz ilan edilmesi" idi. Nitekim öyle de yapıldı, katliamcılar bu ülke de milletvekili yapıldılar, katliama uğrayanları savunan devrimciler idam cezalarına çarptırıldılar. Birçok devrimci on yıllarca cezaevlerinde kaldı.

Katliamcıların amacı, 12 Eylül askeri darbesine zemin hazırlamanın yanında, halklar ve inançlar bahçesi olan Maraş'ta Alevi, solcu, demokrat insanları kıyıma uğratmak ve sağ kalanları da baskı, sindirme, korku psikolojisi ile göçe zorlamaktı. Böyle büyük ölçekli bir senaryonun devletin derin güçlerinden icazet alınmadan yapılması mümkün değildi.

Sonunda katliamcılar hedeflerine ulaştılar, Maraş'ta yaşayan Aleviler büyük kentlere ve 12 Eylül sonrası da yurt dışına göç ettiler, Maraş gericiler için dikensiz gül bahçesine çevrildi. Bu katliamın baş aktörleri elbette adına derin devlet denilen ve uluslararası derin güçlerin uzantılarıydı. Zaten katliamda baş aktörün "DERİN DEVLET" olduğu yıllar sonra Ecevit'in çekmecesinden çıkan "bilgi notu"nda ortaya çıkmadı mı?

Maraş katliamından sonra bölgenin demografik yapısı değişti. Bölgenin tüm Alevileri şehir merkezini terk ettiler. Şehir gericilerin kalesine dönüştü. Amaca ulaşılmıştı. Her yıl katliamı yerinde protesto etmek isteyen Alevi kurumları,, devrimci-demokratik kurum temsilcileri, sivil toplum örgütleri temsilcileri Maraşa sokulmuyor. Ama Maraş sokaklarına bazı faşist çevrelerce bildiriler, afişler asılarak. Kürt –Kızılbaş katliamını « kutlayacaklarını » açıklarken hükümet ve temsilcileri kıllarını kıpırdatmıyor. Bizim için kara gün olan günler onlar için kutlama günü

oluyorsa nasıl birlikte, kardeşçe yaşanabilir ki ?

Tek güvencemiz bu toprakların ilerici güçlerinin bu tür provakatif çabalara, hükümetin engelleme ve susturma oyunlarına gelmeyeceklerine olan inancımızdır. Yine inanıyoruz ki, iktidarın tüm engelleme ve provakasyon çabalarına karşın , mutlaka ama mutlaka Maraş'a gidilecek ve katillerden hesap sorulacaktır.

Maraş katliamı ile katliamdan önce ülkenin dört bir yanında yükselen bir devrimci halk muhalefeti bulunuyordu. Kasım ayı sonunda bölgede ve özellikle de Pazarcıkta önemli bir kitle desteği bulunan Kürt özgürlük hareketi partileşmişti. İktidarda Ecevit vardı ve başını ordunun çektiği derin güçler yavaş yavaş 12 Eylül darbesine zemin hazırlamakla meşguldüler. Yine yıllar sonra Kürt Özgürlük Güçleri Sivas'ın kapılarına dayanınca bu sefer de aynı katliam senaryosu Sivas'ta sahneye kondu.

Sivas'ta 33 ilerici sanatçı ve aydının yakıldığı katliam için "Biz Sivas'taki şeriatçı örgütlenmenin gücünü görmek istedik.Olası bir kalkışmada ne kadar sürede kontrol altına alınabileceğini görmek istedik. Ama ipin ucu kaçtı, saldırganlara hakim olamadık." diyen "DERİN DEVLET" anlayışı tarih boyunca gerici, şeriatçı, faşist güçlerle kol kola idi. Madımak Katliamı'ndan 15 yıl önce Sivas'ta malatya'da ve Çorum'da idi. Zira bu anlayışın var olma sebebi, yaşamsal dayanakları ve hizmet amacı karakteristiğini ayan beyan ortaya koymaktadır.

Pir Sultan Abdal'dan, Deniz Gezmiş'e, 12 yaşında semah dönmek için gittiği Sivas'ta yakılan Koray Kaya'dan, 12 Yaşında 13 kurşunla Kürdistan'da öldürülen Uğur Kaymaz'a, 19 Aralıkta Cezaevlerinde katledilen devrimcilere, oradan Roboskide hunharca katledilen Roboski'deki Kürt köylülerine kadar yaşanan tüm cinayet ve katliamların sorumlusu aynı organize güçlerdir. Bu

organize güçleri örten perde, gelip geçen çeştli hükümetler ve şu anda iktidarda bulunan AKP Hükümeti tarafından özenle korunmuştur, açılmamıştır. Ve her türlü riyakar söyleme karşın TC devletinin eliyle işleyen bu katliamların üstüne örten utanç perdesi insanlıktan yana güçler iktidar olmadan da açılmayacaktır.

Her ne kadar Kürt Açılımı, Alevi açılımı, Roman açılımı, sivil anayasa dese de, mevcut AKP önderlikli devlet ne dün yapılan katliamların hesabını sorabilmiştir, ne de hesap sormak isteyen ilerici güçlere yaşam hakkı tanımıştır. İşte Kürt açılımından, Alevi açılımından çıka çıka büyük bir hiç çıkmıştır. Amaç çözüm değil, çözmek, tasfiye etmektir. Nitekim bir yandan Çözüm (çözme) tartışmaları yürütülürken, bir yandan yeniden KCK operasyonları, aydınların, gazetecilerin, insan hakları savunucularının göz altına alınma operasyonları yapılmaktadır. Dersim Katliamı dolayısıyla sahte özür dileyen Erdoğan, aslında susturulmuş, muhalefetsiz bırakılmış bir toplum yaratmaya çalışmaktadır.

Dün Fetullah ile kol kola yürüyen AKP, bugün iktidarı bunlarla paylaşmak istemiyor ve bu yapıyı çökertmek için, bu topraklarda işlenen faili meçhulleri Cemaat'in üstüne yıkarak devleti aklamaya çalışmaktadır. Oysa AKP iktidarı döneminde işlenen her cinayet AKP'nin izni ile gerçekleştirilmiştir. Yani asıl suçlu AKP iktidarıdır. Diğerleri maşalık görevi görerek iktidar nimetlerinden faydalanmıştır sadece.

Maraş katliamında da, sonrası katliamlarda da, yine 19 Aralık Cezaevleri operasyonu ve yine Roboski katliamı sonrasında da, AKP iktidarı da ; öncülü iktidarların izinde yürüyerek yaşatılan bu katliam ve vahşetlere karşın katliamları yapanları değil, katliamları gündeme getirenleri, katillerden hesap sorulsun diyenleri suçlu görmüş; "yarayı kaşımayın, tarihi tarihçilere bırakın." gibi kurnazlıklarla katliamları ve katliamcıları unutturmaya çalışmaktadır.

Artık bu duruma seyirci kalamayız. Eğer hala içimizde bir nebze devrim ve sosyalizm ateşi kalmışsa, eğer birazcık hak ve adalet duygusu taşıyorsak, geçmişte yaşanan katliamların unutturulmasına müsaade etmemeliyiz, yeni katliamların sahneye konmasını önlemeye çalışmalıyız. Katliamların yenilenmesini önleyerek, farklılıkların zenginlik olduğu bilincini beyinlere kazıyarak ve hepsinden önemlisi vicdanlarımızla, geçmişimizle, ayıplarımızla, suçlarımızla yüzleşerek, toplumsal örgütlülüğümüzü sağlamlaştırarak, yarınlarımızı aydınlatacak

ışığı çoğaltmalıyız.

Bu nedenle Maraş'da insanlık dışı kıyımın vicdanlarımızda yarattığı utancı hep birlikte temizlemek gerektiğine inanıyoruz. Madımak'ın toplumsal belleğimizde açtığı yarayı da demokrasiye, insan hak ve özgürlüklerine, eşitliğe, çok kültürlülüğe inanan, ülkemizde yaşayan tüm halkların ayrı kimliklerinden dolayı doğan haklarını ikircimsiz savunan kesimlerle sarabileceğimizi biliyoruz. Katliamlarla yüzleşmenin ve gerçek faillerin bulunmasının gerekliliğine inanıyor, Maraş'ın unutulması halinde farklı kimlik ve inançtaki her insanın can ve mal güvenliğine yönelik tehditlerin artarak devam edeceğini görüyoruz.

İşte Kürt halkının meşru örgütlenmesine yönelik geliştirilen yok etme amaçlı operasyonlara karşı olmamız bundan dolayı gerekiyor. Bugün AKP'nin koruyucu kanatları altında Suriye ve Irak'ta mazlumlara karşı, çağın en vahşi katliamlarını gerçekleştiren IŞİD katillerine karşı çıkmak demek, Kobane'de çıplak bedenleriyle bu zalimlere karşı direnen Kürt kızları ve oğulları ile aktif dayanışma içinde olmak demektir. Bugün bölgemizin tüm ilerici dinamikleri ayrı durma lüksüne sahip değildir. Çağın en barbar katmiamlarının yaşandığı bir coğrafyada güçlerimizi birleştirmeden ; bu çağdışı insanlık dışı barbarlığa dur demek olanaklı değildir.

Kendisine devrimci diyen, sosyalist diyen tüm güçler sıranın yarın kendilerine de geleceğinin bilinciyle bugünden bölgeyi kan gölüne çeviren, tek millet, tek din, tek dil diyenleri durdurmak için ortak örgütlenmeler yaratabilmeli. Bölgenin zalimler cephesine karşı insanlığın kurtuluşu için savaşanlarla omuz omuza mücadele etmelidir.

Bugün kimileri için demokrat görülen AKP ve çevresi bırakalım Maraş katliamcılarından hesap sormayı, katliamı anmaya çalışan ilerici güçlerin eylemlerini yasaklayarak tarafını açıkça beyan etmektedir. Maraş'ta katliamları yapanların ödüllendirildiğini, bu katliamı durdurmak için bedenlerini siper edenlerin ise zindanlara atılarak cezalandırıldığını yaşayarak gördük.

Oysa Türkiye eğer çağdaş bir demokrasiye kavuşmak istiyorsa, geçmişindeki bu utancı temizlemek suretiyle geleceğini de aydınlatmak zorundadır. Bizce bunun çözümü katliamın gizli arşiv belgelerinin açıklanması, karanlıkta kalmış gerçek faillerinin bulunması ve Alevilerden özür dilenmesidir. Yeni Katliamlar yaşamamak için Maraş'ın unutturulması yönündeki girişim ve çabalara set çekmek, toplumun ve devletin yüzleşmesini sağlamak bu açıdan önem taşımaktadır.

Ortak ülkemizin devrimci, ilerici güçleri, emekten ve emekçiden yana güçleri, tüm ötekileştirilen toplum kesimlerinin insan olmaktan doğan haklarını savunan sosyalistleri, kararlı bir şekilde bir arada yaşama kültürünü tahrip eden karanlıkta kalmış bütün katliamların aydınlığa kavuşturulması için mücadele etmeli ve laikliği, bireyin ve emeğin özgürleştirilmesini, devletin demokratikleştirilmesini savunan güçlerle omuz omuza olmayı ana ilkelerinden biri edinmelidir. Bu uğurda verilecek mücadelenin farklı kültürlerin ve inançların bir arada yaşayabileceği bir Türkiye özleminin gerçekleşmesine katkı sunacağını, Maraş katliamını unutturmak isteyen çevrelere etkili bir cevap olacağına inanıyorum.

21. Yüzyıl insan hakları, özgürlükler ve bilim çağı olmalıdır. İnsan hakları, özgürlük ve bilim gibi kutsal değerlere ve katliamlarda yitirdiğimiz evlatlarımıza, saygının bir gereği olarak diyorum ki ; devletin derin çekmecelerinde gizli arşivler açılmalı, katliamların yaşayan tanıkları dinlenmelidir. Arşivlerin, yaşayan tanıkların, kitap, belge ve o dönemdeki mahkeme tutanaklarının ışığında katliamda suçu, hatası ve ihmali bulunan birey ve kurum her kim varsa evrensel hukuk verileri çerçevesinde yargılanmalı, gerekli cezalar verilmelidir.

Anlamlı anma, kayıplarımızın katillerinden hesap sorulmasıyla mümkün olabilir. Katliamların önlenmesi de ancak kararlı bir direnişle mümkündür. Maraş gerçeğin de ortaya çıkan derslerden biri de örgütlü olunan mahallelerde kayıpların asgari düzeyde kalabildiğidir. Işte Yörükselim Mahallesi, işte Karamaraş mahallesi gerçeği bunu göstermiştir. Faşist katillerin en çok katliam yapmak istediği bu iki mahallede kahramanca direnişler sonucunda faşistler mahallelere sokulmamış ve onlara önemli kayıplar da verdirilmiştir.

Üzerinden 42 yıl geçen 24 Aralık 1978 tarihin en karanlık günlerinden biridir. Bizlere bu günü yaşatanların yakalarına yapışmalı ve onlara bu ayıplarını unutturmamalıyız. 42 yıl geçse bile bu işin faillerini bulup gereken şekilde cezalandırılmasını sağlamalıyız.

Türkiye'de hak arama tarihi uzun, zorlu bir süreç ve bazen tahammül sınırlarını zorluyor. Ancak bu zorlukların bizleri yıldırmaması gerekiyor, gerekiyorsa bayrağı evlatlarımıza devredeceğiz, ama asla boyun eğmeyeceğiz. Bu yoldaşlara, başta Mehmet Mengücek olmak üzere kıt olanaklarla halkı son mermisine kadar savunanlara, halka, verdiğimiz emeklere, ödediğimiz bunca bedele bağlılığımızın bir gereğidir de aynı zamanda.

Evet bizler Bu yola inaçlı ve kararlı bir biçimde çıktık ve bu yol ugruna birçok şeyimizi de feda etmek zorunda kaldık çok değildi istediklerimiz. Makul ve insancıl şeylerdi. Bu insancıl istemlerimiz hep kanla bastırıldı. Ama umudumuz bitmedi daha, bitmeyecek. Anılara, verilen emeklere, çıkar hesabı olmayan yoldaşlıklara bağlılığımızın gereği olarak umudumuz büyüyerek devam edecek, düşmana inat, değil 42 yıl yüzyıllargeçse de, hesabı verilmememiş her insanlık suçu işleyenlerden hesap sormaya devam edeceğiz, Katilleri mezarlarında bile rahat bırakmayacak ve er ya da geç halkın adaletinin önüne çıkarıp hesap soracağız, bu da bizim kuşağın gelecek kuşaklara sözü olsun.